

Ds.D.Chr. Overduin.

27 November 1988.

Genesis 15:4.

En zie, het woord des HEEREN was tot hem, zeggende: Deze zal uw erfgenaam niet zijn; maar die uit uw lijf voortkomen zal, die zal uw erfgenaam zijn.

Lukas 1:24a.

En na die dagen werd Elizabeth, zijn vrouw, bevrucht.

Psalm 108:1.

Psalm 91:1.

Psalm 105: 2,3,4,5.

Lofzang van Zacharias: vers 2.

Thema: De HEERE gedenkt.

Het lijkt wel eens alsof de Heere vergeet. Alsof Hij Zijn belofte vergeet. En dat kan aanleiding vormen tot nood, verdriet. Als we er tenminste bij bepaald worden. Van zichzelf leeft een mens aan alles voorbij. Maar als hij er aan gedenkt, ach, terecht of tenonrecht, het komt in het hart: Zou de Heere vergeten?

Het kan soms ook vrij lang duren. Als je de geschiedenis leest van Israël, en van de priester Zacharias, dan zeg je: Hoe lang is dat nu geleden dat God zó sprak? De Heere was er wel, maar de stem van de profetie zweeg. Niet maar een poosje, eeuwen lang.

Er is nog veel gebeurd na Maleachi. Denk aan de boeken van de Maccabeën. Maar wat weten wij nu uit het Woord van God? Het laatste uit die oude Bedeling is wel: Haastig zal tot Zijn tempel komen die Heere, die gij verwacht. En u die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, eer dat die grote en vreselijke dag des Heeren komen zal.

Maar dan? Dan wordt het stil. Dat woord ligt er wel: Haastig zal tot Zijn tempel komen. Maar het duurt nog honderden jaren. Wat zijn wij dan nietig. Wat zijn wij dan uiterst beperkt.

En dan opeens gebeurt het. Dan komt die man Gods, Gabriël, en staat daar bij die priester. En opeens komt er een gang in, een vaart zou je zeggen, die niet te stuiten is. Door niemand. Niet door de Romeinen, niet door keizer Augustus, niet door Herodes, door ongeloof en twijfel niet. Het gaat onherroepelijk door: In de volheid van de tijd zendt God Zijn Zoon.

Je vraagt je wel af, wat is nu de prediking zo tussen Maleachi en Mattheus, Markus, Lukas, Johannes. Wat ligt daar nu tussen? Waarom is er geen Jesaja meer, geen Jeremia, geen Ezechiël, geen Hosea? Waarom is dat alles gestopt? En denk je dan

niet onwillekeurig, dat God in die grote stilte als het ware, - tenminste stilte, de openbare stem van de profetie - ruimte maakt voor dat ontzagwekkende Woord: En het Woord is vlees geworden, en Het heeft onder ons gewoond. En wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd een heerlijkheid als des eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid.

Het is vandaag naar kerkelijk gebruik de eerste Adventzondag. En wij hebben iets gehoord uit Genesis, en een stuk uit Lukas. Het is niet de bedoeling dat ik nu vers voor vers met u overdenk. Maar dat ik wil trachten een hoofdgedachte te benaderen: De HEERE gedenkt. De naam Zacharias betekent, de HEERE gedenkt. En Elizabet betekent, God heeft gezworen, God van de eed. En dan denken wij aan de eed die Hij weleer aan Abraham deed, aan Zijn verbond, dat van geen wankelen weet.

Geliefde gemeente, het is heel eigenaardig dat je in het Woord van God telkens dat onvruchtbare onzerzijds tegenkomt, dat hopeloze onzerzijds. En tegelijkertijd dat wat bij mensen onmogelijk is, dat is nu mogelijk bij God. Daar zou je van kunnen zeggen, hoe komt dat toch? Waar is dat toch voor?

Waarom is het in het leven van Abraham en Sara zo donker? Niet wat God betreft. Want God is meerdere keren aan Abraham verschenen. Hij heeft hem geroepen uit het Ur der Chaldeën. Hij heeft hem beloofd dat hij tot een groot volk zal worden. Maar het gebeurt niet. Er wordt geen kind geboren. Bij mensen rondom zijn overal kinderen, maar bij Abraham en Sara niet. Ze worden ook steeds ouder. Het wordt ook steeds onmogelijker. Hoe kan dat toch?

Abraham en Sara hebben dat ook niet begrepen. Want later nadat de Heere in Genesis 15 zo'n heerlijke belofte heeft gegeven, dat de Heere zijn Loon is en zijn Schild zeer groot, en dat de Heere zegt: Vrees niet Abraham, dan zegt hij: Heere Heere, wat krijg ik dan van U, wat wilt U mij dan geven, want ik heb niets. Ik heb wel een lieve, goede knecht, maar verder, wat heb ik nu? U hebt mij geen zaad gegeven.

Dan blijkt dat Abraham dat gelóófd heeft toen God zei dat hij toch een erfgenaam zal hebben. Niet een knecht of een vreemde, maar dat er een zoon uit hem geboren zal worden. Maar later stemt Abraham ook weer in, na aandringen van Sara, om gemeenschap te hebben met Hagar. Als een soort bijvrouw. En dan wordt Ismaël geboren. En dan denkt Abraham en ook Sara voor zichzelf misschien wel, zie je wel, zó bedoelt de Heere God het. Niet meer uit Sara, maar een slavin. Dat was trouwens heel gebruikelijk in die tijd.

Je voelt dat deze mensen door de kracht van de Heilige Geest, op onwaarschijnlijke momenten hebben geloofd dat God machtig is. Dat Hij een Waarmaker is van Zijn Woord. Maar tegelijkertijd merk je ook, het waren mensen. Hoe de Heere dat nu zou doen, en hoe dat nu zou kunnen, dat zagen ze niet altijd.

Waarom doet de Heere dan toch zo? Waarom gaat de Heere zo ver? Het zou toch veel aangenamer en mooier zijn geweest als Abraham en Sara in hun jonge tijd een gezinnetje hadden gekregen? Dat ze zich hadden verblijd als een jonge vader en moeder over hun kinderen. En nu is er wel het Woord. Dat belovende Woord. Maar verder is er geen vervulling. Er is geen vrucht.

En het gaat in het hele Oude Testament altijd weer om het zaad. Zelfs in de

schepping. Het droge moet gezien worden, de wateren moeten op een hoop. Opdat er zaad zou kunnen zijn op de aarde. Geboomte, struiken, dieren en mensen. En ten diepste behelst die belofte van God aan Adam en Eva in het Paradijs ook het Zaad dat komen zal.

En dwars door door de zondvloed heen gaat het om het Zaad. En als God Abraham roept en afzondert en hem op weg brengt, dan gaat het ten diepste om het Zaad. En bij alle profeten kun je merken dat het gaat om een uitspruitsel, om een zaad voor God. Waarin zal blijken de waarachtigheid van de belofte van God. Dat Eén de strijd aan zal binden met duivel, dood, zonde en oordeel.

Daar gaat het Gòd om!

Wilt u dat eens in gedachten houden? Daarom gaat het Gòd! En omdat het dáár om gaat bij God, daarom wil Hij dat doen op Gòddelijke wijze. Hij wil dat Zaad niet 'gewoon' doen komen: En hij gewon zonen en dochters. Natuurlijk, dat hoort er ook bij. Maar als het gaat over de lijn Eva - Jezus Christus, dan gaat het niet gewoon. Dan gaat het om wat Gòd doet. Wat God van eeuwigheid heeft besloten en uitgedacht.

Het mag nooit de schijn hebben dat wij het Heil, de verlossing of Verlosser hebben voortgebracht. Mede daarom vinden wij elke keer weer in de Bijbel dat die wegen van het Zaad dood lopen bij de mensen. Dood lopen op de onvruchtbaarheid. Dood lopen op de zonde. Dood lopen in de dood zelf. In ballingschap en verwerping.

Die lijn van verwachting, van Advent, zal zo puur een werk van God zijn. Waarbij Hij wel mensen gebruikt, mensen inschakelt, maar mensen die vaak aan het eind van de weg waren en die geen uitkomst zagen. Mensen die verloren waren. Mensen die er niet bij horen. Denk aan Ruth, aan Thamar, aan Rachab de hoer. Zó zal God Zelf de lijn trekken, van Eva, de moeder van alle levenden naar de Heere Jezus Christus. Opdat Gods kerk, Zijn gemeente, opdat de volken die Hij heeft uitverkoren niet zouden roemen in zichzelf, in het vlees, in hun mogelijkheden. Dat wij niet zouden verstikken in onze onmogelijkheden. Maar dat het in waarheid beoefend zal worden: Maar de Heere zal uitkomst geven,

Hij, die daags Zijn gunst gebiedt.

Daar staat de mens - Abraham - met lege handen. Daar staat een mens, en hij weet niet waar hij naar toe moet. Hij weet niet hoe het af moet lopen. Hij ziet het einde niet. Hij wordt menig keer bevangen door grote zorg, twijfel, aanvechting, duisternis die op hem valt. En toch, dat is een grote troost:

Niets kan Zijn hoog besluit ooit keren,
het blijft van geslachten tot geslacht.

De Heere gedenkt wel terdege aan Zijn eeuwig trouwverbond. De Heere gedenkt wel aan de woorden die Hij sprak tot de mensenkinderen. Ook tot Abraham, Zijn vriend. Daar denk Hij wel aan. Hij denkt er zelfs dan aan als wij het vergeten. Hij strooit dat Woord niet uit om het dan maar te laten liggen voor ònze rekening. Om te zien of wij er mee uit kunnen komen. Dat wij er zo'n kracht in kunnen ontwikkelen dat we tot alles in staat zijn.

Nee, Hij komt op Zijn eigen Woord terug. Hij komt om het toe te roepen aan Zijn kinderen: Ik ben Alles! Je Loon, je Schild, Alles!

Daar heeft God nu gesproken. Weet Abraham het? God heeft in het begin al

gezegd: Ik zal u tot een groot volk maken en Ik zal u tot een zegen stellen voor alle volken. Het lijkt nergens op. De tijd verstrijkt. Er vind nog een oorlogje plaats als Abraham zijn neef Lot gaat bevrijden. Er gebeurt verder niets. Nu ja, hij heeft Melchizédek ontmoet, maar verder?

Dan komt God toch terug. God denkt er aan. God zegt: Abraham, Ik ben Alles, Ik wil Alles voor je zijn. En Ik zal ook Alles voor je zijn, voor tijd en eeuwigheid. Voor ziel en lichaam.

Ja, maar wat heb ik dan? U zult zeggen: God! Ja, maar waar blijkt dat nu uit dat Abraham God mag toe behoren, en God hem wil toebehoren? Waar blijkt het nu uit dat God bezig is in eeuwige liefde en ontferming, om mensen zalig te maken? Om te trekken uit de duisternis tot Zijn licht? Want God is zo ver weg. God kan wel zeggen: Ik ben je Schild. En wij kunnen wel zeggen: Nu, als je daar niet tevreden mee bent. Maar Abraham staat daar: Heere Heere. Hij kan het niet bevatten. Want Abraham is een mens.

Als Abraham nu in de hemel was, dan had hij zo niet gesproken zou je zeggen. Want daar zal God alles en in allen zijn. Dan heb je niets meer nodig. Maar als je nu op aarde bent, een mens van vlees en bloed? Een mens die nog een volk moet worden? Een mens, waar de belofte van het Zaad gekomen is? En God zegt dat: Ik ben je Loon en je Schild zeer groot.

"Heere Heere, wat krijg ik dan van U? Wat zult U mij geven? Ik heb niets. Mijn weg loopt dood". En dan zegt de Heere, en de Heilige Geest roept ons op: "Ziet het Woord des Heeren was tot hem". Dat eeuwige Woord. Dat Woord dat van geen wankelen weet. Dat in het begin riep: "Licht!" En er was licht. Dat Woord wat nooit ledig tot Hem wederkeert. Dat Woord, wat zo sterk is, omdat het schèppend Woord heet.

Er komt niet gelijk een pakketje met een baby de tent inrollen. Nee, het Woord des Heeren geschiedde: "Abraham, je zult leven, hopen, verwachten, bij het Woord, in het Woord en met het Woord". Het is duizelingwekkend dat de Heere God, de Onuitsprekelijke, spreekt! "En ziet, het Woord des Heeren geschiedde, was tot hem". Daar ligt eigenlijk in de knop alles in.

Buiten het Woord zijn wij nergens. Buiten het Woord is er geen perspectief. Buiten het Woord is er niets te hopen. Maar nu dat Woord van de eeuwige Trouwe, de eeuwige levende Heere. Dat komt tot zo'n nietig, hulpeloos menskind, die daar zo dor en onvruchtbaar staat onder Gods hoge hemel. Die zegt: "Ja het is goed Heere, U bent mijn Loon en Schild zeer groot. Maar wat zult U mij dan geven?"

Ik zou haast een lijn daar naartoe trekken: "Heere, wat moet ik beginnen, zonder dat U er bent. Zonder dat U, Heere Jezus Christus komt, het Zaad?" Waar moeten we dan naar toe met onze kinderen? Met de vrouw, met de moeder en de vader? Waar moet je naar toe?

Dit: "Het Woord des Heeren was tot hem". Buiten dat eeuwige Woord wat vlees geworden is in Christus Jezus, is er niets te verwachten. Maar in en met dat Woord leert de Heilige Geest het ons: Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Dood of leven, hoogten of diepten, of enig ander schepsel?

Wij kunnen nergens heen. Maar het Woord geschiedde. En het Woord is geschied! Hij is gekomen in onze verlorenheid. In onze angst en benauwdheid. Hij is gekomen in onze doodstrijd. Hij is gekomen als het Zaad van God.

Ach, waar dan heen?

Tot Hem alleen.

Ik zei al, er kwam niet zomaar even een klein kindje binnen rollen. Nee, Abraham zal straks net als David zingen: "Op Uw Woord heb ik gehoopt. Uw Woord was de lamp voor mijn voet en het licht op mijn pad". Bij alle aanvechtingen en bestrijdingen, dáár houdt de Heere Zich aan. Aan Zijn Goddelijk Woord!

En de Heere zegt: "Nee Abraham, Eliëzer zal je opvolger en erfgenaam niet zijn. Maar die uit jou geboren zal worden. Jij zult de vader zijn van je kind. En al zul je het straks menen opgelost te hebben door een kind te hebben bij Hagar, voor Mij is Sara jouw echte vrouw. Daar ben je mee getrouwd Dat is de huisvrouw van je jeugd. Daar heb je lief en leed mee gedeeld en daar zul je een zoon uit krijgen.

"Heilig zijn o God Uw wegen,
niemand spreek' Uw hoogheid tegen".

Maar voorlopig moet Abraham het daar mee doen. De erfgenaam van de belofte krijgt het Woord. Dat God er aan denkt, dat Hij het niet vergeet. Dat God nooit de hoop van Zijn ellendigen vergeet. Het is alsof de Heere God Zelf Abraham wil toeroepen: "Wacht op de Heere, gij vrome.

Is Israël in nood?
Er zal verlossing komen,
Zijn goedheid is zeer groot".

En dan mag Abraham het geloven als hij buiten staat in de nachtelijke uren, en hij ziet al die sterren. "Zo zal je zaad zijn Abraham. Het zal niet geteld of gemeten kunnen worden. Zo zal Ik de vruchtbaarheid geven".

Daar staat Abraham. Niet voor zijn wittebroodsweken. Niet naast een stralend jonge bruid. Maar hij staat daar als een oudere man met niet zo'n jonge vrouw. Hij staat daar met niets. Nee, met niets dan het Woord. Het Woord waaruit blijkt dat de Heere niet vergeet, is er.

En hij kijkt naar de hemel en hij geloof t Hij geloof t in de Heere, de Ik Ben Die Ik Ben. Hoe het moet weet hij niet. Hoe het allemaal zal gaan en zal komen, hij weet het niet. Abraham is een mens, een beperkt mens. Maar dat geloof, dat vertrouwen, richt zich op de Ik Ben Die Ik Ben. En dat is groot. Dat vertrouwen richt zich op dat moment niet op zichzelf, zo van: Het kan nog wel. Maar dat vertrouwen richt zich op de Heere, de Onveranderlijke. "Ik zal er zijn, Ik zal er bij zijn, Ik zal er voor ú zijn, Abraham".

Zo zal God geprezen worden. Zo is alle roem van een mens voorbij. Niemand hoeft zich meer op de borst te slaan. Maar welgelukzalig die daar in die donkere nacht opkijkt, en vertrouwt op de Heere, de belovende God. Dat Hij het ook vervullen zal. Dat Hij het zó zal maken dat u zich verwonderen moet.

Het is een hele sprong naar Lukas. Weer zoiets. Het zijn niet de enige gevallen, maar ik noem vanmorgen Lukas. Zacharias! Weer kom je in een huisgezin wat veel gebeden heeft. Het is maar een echtpaar, man en vrouw. Twee kinderen van Aäron. De vrouw van Aäron heette ook Elizabeth. Ze waren allebei uit de priesterstam.

Daarvan werd gezongen: 'K zal Sion, 'k zal der armen spijs,
Hier zeeg'nen op de ruimste wijz'.
Ik zal de priesters met Mijn heil bekleên,
en 't volk doen juichen, weltevreên.

Deze mensen hebben ook wat afgebeden. Waarom? Om zaad. Zaad is zo'n mooi woord. Daar hebben ze om gebeden. Zullen zij, als straks de Messias komt, er niet meer bij zijn? Zal er geen kind, geen kleinkind, zal er niemand zijn? Zoals Naomi's huis doodgebloed is in Moab. Zal het ook zo met dit priesterechtpaar gaan? Het lijkt er veel op.

Als je het allemaal goed tot je door laat dringen is het allemaal zo triest. In Rome zit de grote keizer Augustus te kommanderen. In Jeruzalem zit een zoon van Ezau, Herodes. Een schandelijk, wreedaardig, moordzuchtig mens. Die deelt in Jeruzalem de lakens uit. En ergens in het gebergte van Judea woont een priester. Zijn hoop is vergaan. Hij denkt dat het voorbij is. Straks zal niemand van zijn geslacht met de palmtak zwaaien. "Gezegend is Hij die komt in de Naam des Heeren". Dat was heel erg. Dat beleefde de Oud Testamentische kerk heel diep.

Op een keer moet Zacharias dienst doen in de tempel. Er waren heel veel priesters. David had, om het een beetje te ordenen, de priesterklassen in vierentwintig afdelingen verdeeld, zodat ieder een keer aan de beurt kwam, en die op hun tijd dienst deden. En Zacharias was uit de dagorde van Abia, de achtste van die vierentwintig stuks. En nu is het zijn beurt. Er was een overschot, er waren er te veel.

Dat is een plechtige gebeurtenis. Wie zal dat niet fijn vinden. Hoe oud Zacharias was? Ik weet het niet. Ik weet niet of dat voor priesters en levieten één wet goldt, maar voor de levieten weet ik dat er in Numeri staat geschreven, dat zo'n leviet moest met zijn vijftigste jaar ophouden met zijn ambtelijk werk. Tegenwoordig spreken we over de fut, maar een leviet mocht zo'n vijftwintig jaar dienst doen. Als hij vijftwintig jaar was mocht hij beginnen, en als hij vijftig jaar was zwaaide hij af. Het werd ervaren als een niet kleine, geringe taak die zij hadden voor het volk Israël.

Als dat ook goldt voor de priesters, dan is Zacharias nog niet zo oud. Dan zou hij een man kunnen zijn van tegen de vijftig jaar. Voor het laatst in zijn ambtelijke dienst werkzaam.

In die week dat de priesters daar waren om hun werk te doen, lootten ze elke dag ook onderling om de onderdelen van het werk. Wie doet dit, wie doet dat. En in die week viel het lot op Zacharias, dat hij het reukwerk mocht bedienen. Dat werd 's morgens en in de namiddag gedaan.

Dat reukwerk waren die kostbare korrels van specerijen, en die werden gestampt op een schaal aangestoken. Die werden op het reukoffer-altaar in het Heilige, dicht bij de gordijnen - de voorhang - met daarachter de ark, onstoken. Als zinnebeeld van:

"Mijn beê met opgeheven handen,
klim' voor Uw heilig aangezicht
als reukwerk, voor U toegericht.

Als offers, die des avonds branden".

Het was de verzinnebeelding van het gebed: "Kom, o kom Immanuel. Kom Messias". Dat werd nog dagelijks gebeden. Meerdere keren werd er geroepen om het Zaad. Het grote Zaad, de Koning die zou regeren in gerechtigheid. De Koning die vrede mee zou brengen.

Wat mooi. Want het lot wordt in de schoot geworpen, maar het hele beleid daarvan is bij de Heere. Zacharias, wat is hij blij. Al zou hij dan misschien niet meer om een eigen kind bidden, hij zal bidden om het Kind, het Zaad. De profeet heeft het toch

gezegd: "Ziet, de maagd zal zwanger worden en een Zoon baren. En gij zult Zijn Naam heetten: Immanuel, God met ons".

En zo gaat Zacharias op die bewuste dag met het reukwerk naar het Heilige. En dan is daar opeens die engel Gabriël. Die we kennen als een goed man. Gabriël betekent: man Gods, of, Gods man. Dat duidt zijn bijzondere plaats aan die hij inneemt onder de engelen. En ik denk dat ik niet te veel zeg als ik zeg: "Gabriël, Gods man, is inzonderheid de engel die het goede boodschap. Die tot Daniël vertroostende woorden sprak. Die bij Zacharias komt, en ook straks naar Nazareth gaat waar Maria woont".

Opeens is daar de engel. Zacharias schrikt. De profeten zwijgen. Hoe lang is het geleden dat de Heere in menselijke gedaante bij Abraham kwam? Wie rekent daar nu op? Opeens is daar deze rechtstreekse afgezant. Deze afgezant rechtstreeks gezonden. Die staat daar bij het altaar: "Zacharias, je gebed is verhoord".

Je gebed? Welk gebed?

Heb je nu nog gebeden, Zacharias om een kind? Ik zou het niet durven zeggen. Maar één ding is zeker Zacharias, je hebt wèl gebeden: "O kom, o kom Immanuel. Verlos ons zoals U onze vaders verlost hebt". Ja Zacharias, dat weet God.

"Je gebed is verhoord! je krijgt een zoon. Niet de Messias, maar zo dicht bij de Messias, hij zal voor Hem uit lopen. Om die Messias wil, om dat Zaad, krijg jij ook een kind. En niet zo maar, een Nazireër zal hij zijn. Hij zal in de geest en de kracht van Elia voor Hem uittrekken, om de weg te bereiden. En een bereidwillig volk, velen zullen tot bekering komen door zijn verkondiging. Hij zal kinderen gehoorzaam maken. Vaders en moeders gelukkig met hun kinderen, en omgekeerd".

Het is toch wat, - als Zacharias niet meer zou gedacht hebben, en Elizabet dacht: Gelukkig dat hij dat nog heeft; als hij dat niet meer heeft, wat zal het dan stil zijn, maar nu is hij gelukkig in Jeruzalem in zijn werk - wie had dat gedacht!? Dat de Heere God gedenkt. Haastig komt tot Zijn tempel. Van die Elia, die het hart der vaders terug brengt naar de kinderen, en omgekeerd.

Wie had dat gedacht. Daar staat de man aan de rechterzijde. Dat is de zijde van het lichamelijke, het wonen onder de mensen. Hij is verrast, de vrees ebt weg. En dan? Hij staat niet onder een naakte hemel. Als een nietig mensje zoals Abraham, onder dat onmetelijke Ruim, arm en berooid. Nee, hij staat daar terwijl de korreltjes wierook branden en opgaan, en door de gordijnen trekken naar het Heilige der Heilige omhoog. Hij staat daar te midden van Gods gunstbewijs, dicht bij de ark die van Zijn gunst getuigt.

En tóch, daar zie je nu weer iets van hoe een mens is. Hoe wij zijn. Zacharias zegt: "Hoe zal ik dat weten, hoe moet dat?" Inplaats van 'hij geloofde God', weer dat beschamende. Abraham geloofde en de Heere rekende het hem tot gerechtigheid, maar hij had niets. Deze Zacharias staat midden tussen de wonderen en tekenen die de Heere in Zijn tempel heeft laten maken, als afbeeldingen van Zijn eeuwig, onwankelbaar trouwverbond. Daar wordt zojuist nog gezongen:

"Ik zal mij buigen op Uw eis,
naar Uw paleis,
het hof der hoven.
En om Uw gunst en waarheid saâm,
Uw grote Naam
eerbiedig loven".

"Hoe zal ik dat weten?"

Waarom toch? Het is schuld, maar toch laat God het ons weten en optekenen uit de Schrift, het zaad is ook ten diepste niet afhankelijk van Zacharias. De kleine Johannes is niet afhankelijk van zijn vader. Onweerstaanbaar gaat God door. Zacharias moet een poos zwijgen als straf. Om er aan te wennen, en om zich eraan te herinneren, om erbij bepaald te worden: de Heere gedenkt! De Heere vergeet nooit! Zo heet je toch Zacharias, de Heere gedenkt?

Ja maar.... En je vrouwtje, haar naam betekent toch: God van de eed? 'Het verbond met Abraham Zijn vrind, bevestig \ddagger Hij van kind tot kind'. Noem nog maar meer op, maar je ziet het in de praktijk, er is geen stof tot roemen. "Ik heb door mijn geloof een kind; ik heb door mijn dit of dat de Zaligmaker. Nee, die roemt, roeme in de Heere. Die leeft, leve bij de verwachting: de Héere gedenkt aan het woord wat Hij tot Zijn knechten heeft gesproken.

Het is een geweldige konsternatie. De mensen merken wel dat er wat is. Ze gaan naar huis. Zacharias gaat ook naar huis. En op een dag is Elizabet zwanger. Ze kan niet eens gewoon met hem praten. Wat zal Elizabet blij geweest zijn, verbaasd! Zou Zacharias het gezegd hebben van te voren? Of op een tafeltje geschreven wat hem overkomen is? Wat God beloofd heeft? In ieder geval, Elizabet kan op een gegeven ogenblik zeggen: "Ik ben zwanger, ik verwacht een kind". De Heere gedenkt, het gaat door.

Lieve gemeente, dat is nòg waarachtig, de Heere gedenkt. De Heere gedenkt het Woord dat Hij gezonden heeft in het vlees, Jezus Christus. Waarin alle profetiën vervuld worden. Al dat spreken van God loopt uit op Hem.

"Gedenk aan het Woord tot ons gezonden", dat mogen we nòg vragen. Nòg is de Heere geen land van uiterste droogte. Hij is geen dorre woestijn. Hij zegt niet: "Zoek Mij tevergeefs". Maar Hij is er bij gekomen, die eeuwige, onuitsprekelijke Naam: Ik zal er zijn; Ik zal er bij zijn; Ik zal bij jou zijn. Dat is waar geworden. Want het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond.

Wij wachten niet meer op de geboorte van het Zaad, dat is voorbij. Maar wij verwachten Hem tot zaligheid, tot redding. Tot hulp en sterkte. We verwachten Hem als Degene die er ons door draagt en binnen draagt, waar wij niet kunnen komen. We verwachten Hem als de God Israëls, Die het volk sterkte en krachten geeft.

Ik denk inzonderheid aan de kinderen van Piet en Hetty: verwacht de Heere. Die de Heere verwachten - het gaat toch wel door hoor, maar dan heb je geen troost - zullen niet beschaamd worden. En Hij maakt Zijn woord waar in het leven, èn in de dood. Nú, en voor eeuwig, amen.